למימרא דמחייב רבי לתולדה במקום אב והתניא רבי אומר *דברים־הדברים אלה הדברים־אלו ל"ש מלאכות שנאמרו למשה בסיני אמר ליה רב יוסף־מר אתא מתני׳ לה וקשיא ליה־דרבי אדרבי אנן אדרבי יהודה מתגינן ולא קשיא לן דתניא מרה"י לרשות הרבים ועבר ארבע אמות בר"ה־ר' רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי יהודה שתים־את משום הוצאה ואת משום העברה, ואי ס"ד חדא הוא דמחייב, מכלל דרבנן פטרי לגמרי

הא אפיק ליה מרה"י לרה"ר ממאי דילמא לעולם אימא לך ר' יהודה חדא הוא דמחייב ורבנן פטרי לגמרי והיכי משכחת לה כגון דאמר "עד דנפקא ליה לרה"ר תנוח" ובהא קמיפלגי רבי יהודה סבר אמרינן קלוטה כמה שהונחה, ואיתעבידא ליה מחשבתו ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה ולא איתעבידא ליה מחשבתו אבל אתולדה במקום אב לא מחייב רבי יהודה. לא סד דתניא רבי יהודה *מסיף אף השובט והמדקדק אמרו לו שובט הרי הוא בכלל מיסך מדקדק הרי הוא בכלל אורג מאי לאו דעבדינהו לתרוויהו

בהדי הדדי ות"ש מחייב היה רבי יהודה אתולדה במקום אב (ו) ממאי דילמא לעולם דעבדה להא לחודה והא לחודה ורבי יהודה אתולדה במקום אב לא מחייב, ובהא קמיפלגי רבי יהודה סבר הני אבות נינהו ורבנן סברי הני תולדות נינהו תדע דקתני "רבי יהודה מוסיף" אי אמרת בשלמא אבות, מאי "מוסיף" מוסיף אבות, אלא אי אמרת תולדות, מאי "מוסיף", איתמר נמי רבה ורב יוסף דאמרי תרוויהו לא חייב רבי יהודה אלא אחת, א"ל

רבינא לרב אשי: ולמאי הלכתא ארעתין מעיקרא דמחייב היה ר' יהודה שתים־אי להכא קבעי לה, להכא לא קבעי לה־אי להכא קבעי לה להכא לא קבעי לה? א"ל בשלמא כל מקום שתרצה, תנוח: *פשיטא נתכוון לזרוק שמנה וזרק ארבע־הרי כתב שם משמעון, *נתכוון לזרוק ארבע וזרק שמנה־מי? אמרינן הא אפיק ליה אי בדילמא היכא דבעי הא לא נח? ולאו היינו דאמר ליה רבינא לרב אשי "וא"ל באומר כל מקום שתרצה תנוח" ודקאמרת הרי כתב שם משמעון מי דמי־דתם כמה דלא כתיב שם לא מכתיב ליה שמעון הכא כמה דלא כתיב ורק ארבע לא מיזדרק ליה ותנן: הזורק מרשות היחיד לרה"ר ורשות היחיד באמצע ד' אמות חייב,

פרות

גמולה: **ולמ"ד סיינו דכתי מיניה כו'** ואמר ליה כמאן כי לית ליה מחייב אלא אם כן נתן במקום מחצבתו הכי קאמר כמתוויה מיפטר לה שנח לזרוק לרבע ורק לרבע לא שנח לזרוק לרבע ורק שמונה פטור: **ה"ג ודקאמרת הרי כתב שם משמעון** ואתקטין לזרוק שמונה ורק ל' דקשיא ליה לימוקי קא מחייב מי דמי התם כל כמה דלא כתב שם לא מכתב משמעון הלכך כי כתב שם כשוגה כתב והא עבד ליה מלאכה דיש בה חלב כ' לתועלת הלכך **כבש כל כמה דלא זריק ל'**. שחטה לפחות ד' לא מזדרק ליה תמניא לכך כי נח לפחות ד' לא נתקיימה מחצבתו ולא דמי לשם משמעון לפחות ל"ג אמות מר כי כתב שם משמעון מי דמי כו' והיכי דמי: **מרה"ר לרה"ר וכבר ד' אמות בר"ה** ולקמן קפ' הכונה ל"ג אמות ולא ד' אמות ואמר שמואל מקושש מעביר ד' אמות בר"ה ה"ג כיון שנפקל נתברר כי המעביר ד' אמות ברשות הרבים אינו מן הספיקות אלא ודאי חייב: בפתגיתא תנא הלש היה הוצרך רב אחא אבר מעפר היה כל אחר מאלו אמרתים זו היא הצריכה בלא ספק [דחייב] ור' עקיבא שאמר מקושש זה צלפחד נדוד דברי. ופרשה ולא נפר ספי רבי ג"ש זו אלא הוא לעצמו דן זה וקיי"ל אדם דן ג"ש מעצמו ואין אדם דן ג"ש מעצמו ומזמא אחת לפי דכל ג"ש דלא נפרא הוא ליכא למיסמך עלה. ור' עקיבא כיון דלא דות נפרא בדיבה לפיכך נידחת ולא קבלה ממנו. ואף לא עפר שאתרן נצפרע ואי משום דכתיב ויחר אף ה' בם בגויפה בעלמא: נתברר לנו מפסקא קמא דתניתין כי תורק מרה"ר לנה ברה"ר או מרה"י לנה ברה"ר

דברים דברים מלא דברים. גבי שבת דכתיב טיקהל"ה הדברים אשר צוה וגו' "דברים" משמע תרין, "ה"ל" מלכי חד הא תלת "אלה" בגימטריא־סלתין ושם לנו ל"ש כו' ומניינא למה לי על כרחיך לדעת כמה חמשות מדם מחייב בהעלם אחד על השבת ואי מחייב לתולדה במקום חב בהעלם אחד הוו להו

למימרא קשיא דמחייב לתולדה במקום אב והתניא רבי אומר *דברים־הדברים אלה הדברים־אלו ל"ש מלאכות שנאמרו למשה בסיני אמר ליה רב יוסף־מר אתא מתני׳ לה וקשיא ליה־דרבי אדרבי אנן אדרבי יהודה מתגינן ולא קשיא לן דתניא מרה"י לרשות הרבים ועבר ארבע אמות בר"ה־ר' רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי יהודה שתים־את משום הוצאה ואת משום העברה, ואי ס"ד חדא הוא דמחייב, מכלל דרבנן פטרי לגמרי

הא אפיק ליה מרה"י לרה"ר ממאי דילמא לעולם אימא לך ר' יהודה חדא הוא דמחייב ורבנן פטרי לגמרי והיכי משכחת לה כגון דאמר "עד דנפקא ליה לרה"ר תנוח" ובהא קמיפלגי רבי יהודה סבר אמרינן קלוטה כמה שהונחה, ואיתעבידא ליה מחשבתו ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה ולא איתעבידא ליה מחשבתו אבל אתולדה במקום אב לא מחייב רבי יהודה. לא סד דתניא רבי יהודה *מסיף אף השובט והמדקדק אמרו לו שובט הרי הוא בכלל מיסך מדקדק הרי הוא בכלל אורג מאי לאו דעבדינהו לתרוויהו

בהדי הדדי ות"ש מחייב היה רבי יהודה אתולדה במקום אב (ו) ממאי דילמא לעולם דעבדה להא לחודה והא לחודה ורבי יהודה אתולדה במקום אב לא מחייב, ובהא קמיפלגי רבי יהודה סבר הני אבות נינהו ורבנן סברי הני תולדות נינהו תדע דקתני "רבי יהודה מוסיף" אי אמרת בשלמא אבות, מאי "מוסיף" מוסיף אבות, אלא אי אמרת תולדות, מאי "מוסיף", איתמר נמי רבה ורב יוסף דאמרי תרוויהו לא חייב רבי יהודה אלא אחת, א"ל

רבינא לרב אשי: ולמאי הלכתא ארעתין מעיקרא דמחייב היה ר' יהודה שתים־אי להכא קבעי לה, להכא לא קבעי לה־אי להכא קבעי לה להכא לא קבעי לה? א"ל בשלמא כל מקום שתרצה, תנוח: *פשיטא נתכוון לזרוק שמנה וזרק ארבע־הרי כתב שם משמעון, *נתכוון לזרוק ארבע וזרק שמנה־מי? אמרינן הא אפיק ליה אי בדילמא היכא דבעי הא לא נח? ולאו היינו דאמר ליה רבינא לרב אשי "וא"ל באומר כל מקום שתרצה תנוח" ודקאמרת הרי כתב שם משמעון מי דמי־דתם כמה דלא כתיב שם לא מכתיב ליה שמעון הכא כמה דלא כתיב ורק ארבע לא מיזדרק ליה ותנן: הזורק מרשות היחיד לרה"ר ורשות היחיד באמצע ד' אמות חייב,

פרות

גמולה: **ולמ"ד סיינו דכתי מיניה כו'** ואמר ליה כמאן כי לית ליה מחייב אלא אם כן נתן במקום מחצבתו הכי קאמר כמתוויה מיפטר לה שנח לזרוק לרבע ורק לרבע לא שנח לזרוק לרבע ורק שמונה פטור: **ה"ג ודקאמרת הרי כתב שם משמעון** ואתקטין לזרוק שמונה ורק ל' דקשיא ליה לימוקי קא מחייב מי דמי התם כל כמה דלא כתב שם לא מכתב משמעון הלכך כי כתב שם כשוגה כתב והא עבד ליה מלאכה דיש בה חלב כ' לתועלת הלכך **כבש כל כמה דלא זריק ל'**. שחטה לפחות ד' לא מזדרק ליה תמניא לכך כי נח לפחות ד' לא נתקיימה מחצבתו ולא דמי לשם משמעון לפחות ל"ג אמות מר כי כתב שם משמעון מי דמי כו' והיכי דמי: **מרה"ר לרה"ר וכבר ד' אמות בר"ה** ולקמן קפ' הכונה ל"ג אמות ולא ד' אמות ואמר שמואל מקושש מעביר ד' אמות ברשות הרבים אינו מן הספיקות אלא ודאי חייב: בפתגיתא תנא הלש היה הוצרך רב אחא אבר מעפר היה כל אחר מאלו אמרתים זו היא הצריכה בלא ספק [דחייב] ור' עקיבא שאמר מקושש זה צלפחד נדוד דברי. ופרשה ולא נפר ספי רבי ג"ש זו אלא הוא לעצמו דן זה וקיי"ל אדם דן ג"ש מעצמו ואין אדם דן ג"ש מעצמו ומזמא אחת לפי דכל ג"ש דלא נפרא הוא ליכא למיסמך עלה. ור' עקיבא כיון דלא דות נפרא בדיבה לפיכך נידחת ולא קבלה ממנו. ואף לא עפר שאתרן נצפרע ואי משום דכתיב ויחר אף ה' בם בגויפה בעלמא: נתברר לנו מפסקא קמא דתניתין כי תורק מרה"ר לנה ברה"ר או מרה"י לנה ברה"ר

רבינו חננאל

מתנה ליה רה"ר היא וקאמר לשמשה לישראל לא תפיקו מתתיכון דהוא רה"י ותיתו לרה"ר והאי דנרסי׳ בתרה ומאי דבשבת הוה קאי ומשני דנסיר העברה העברה שמיע לן מרבותא דליתא מעיקרא דשמעתא ונירסי׳ דלאו בקיאין אינון קשיא לאין ופשלה הדין נירסא ופניא דמשה רבינו בתול הוה קאי בתחנה ליה דהוא רה"ר וקאמר לישראל לא תיתי מידי דשלים ליה צוריכה כדכתיב מרבים העם להביא מדי העבודה ונו' ומש"ה ויצו משה ויעבירו קול במחנה ונו' וכתיב והמלאכה היתה דים לכל: ומנלן דהוצאה מרשות לרשות מלאכה היא דרייקינן מדלא אמרה תורה איש ואשה אל יביאו עוד לתרומת הקודש אלא אל ישלו עוד מלאכה לאמרה תורה ולא הוו עבדי מידי אהרנית אלא מפני ומייתי ש"ם דהבאה קרי לה מלאכה וכיון דאמר להו אל ישלו עוד מלאכה קבילו כדכתיב ויכלא העם מהביא וכיון דהבאה מבתיהון ליתן לנוברים במתנה ליה בחול איקרי מלאכה וקיל"ל דכל מלאכה אסור, בשבת איבריהה לה מלתא דהוצאה והכנסה נמי מלאכה היא כשם שנצטוו העם מלהוציא ולהביא ולתן לנוברים כך נצטוו הנוברין מלקבל מהן ולהכניס למשכנ ומפורש נמי בירושל׳ביציאות השבת שההוצאה קרויה מלאכה: ולר׳ אליעזר מחייב אתולדה במקום אב והעושה אב ותולדה דידיה מחייב תרתי כאשר הוא מפורש בכריתות וכיון דאהוצאה ואהכנסה אמאי קרי להאי אב ולהאי תולדה ופשוטה היא וכבר פירשנוה למעלה: ואמרי׳ אשכחן הוצאה וזריקה נמי מרשות לרשות דחייב: **הזורק** ר׳ אמות ברה"ר מגלן דחייב א"ר יאשיה שכן אורגי ירעיות וזרקין מחשיהן זה לזה משום דברה"ר היתה מלאכת המשכן נעשית ואקשינן אורגין מחשין למה להו ותרצינן שכן תופרי ירעיות וזרקין מחשין ואקשינן תוב ומנלן שהתופרין הללו היו זורקין מחשיהן ארבע אמות ברה"ר שמא זה בצד זה היו יושבין ומשליכין מהם זה לזה ואפילו תימא לא היו זה בצד זה [ס"ם מנ"ל] דר׳ אמות היו ביניהן דלמא פחות מר׳ אמות הוו. ונדחת ור׳ דרבי יאשיה ופירק רב חסדא

שכן אורגי ירעיות זורקין ביניהן ביריעה ויש שנותנין בוכיאר פי׳ בוכיאר הקנה שהתופס של ערב תלוי בו שזורקין האורג בתוך היריעה להחזיר אותו התופס בכלל היריעה ושמעינן מרבותינו הנאמנים כי בבבל קורין אותו אל נאוכה ויש מי שאומר אל מכנף ואקשינן עליה והלא אינהו בידו וקיי"ל דכל הזורק דבר ואבדו בידו אינו חייב דהא לא יצא מידו כדמפורש בהמצניע וכדנרסי׳ סוף הדין פרקא לענין לכתא ופתנא ובמתניתין דסוף עירובין דף צ"ם הקורא בס"ת על האסקופה הבא נמי עיקר הנחום של ערב אצל האורג והוא משימו על הבוכיאן ואורג בו והוא נפתח מאצל האורג ובזה אין חייבין עליו ושנינן בניסכא בתרא פי׳ הנחום של ערב שבסוף שאין אינהו בידו האורג ואקשינן תוב והא אותו מקום שהבוכיאן נזרק בו והוא נפש המסכת מקום פסוד הוא ואינו רה"ר ואנן בעינן ד׳ אמות ברה"ר ונדחה גם הבוכיאן הגזרק ביריעה ושנינן אלא שכן אורגי ירעיות זורקין בוכיאר לשוליהן פי׳ כגון שוליא דנרגי והוא כגון תלמיד המשורת ללמוד מלאכה נקרא שולא ודחינן ולמה שוליהן נביהן הוו יתבי ולא מרחיקי׳ אמות מהן ושנינן אלא שכן אורגי ירעיות זורקין בוכיאר זה לזה דליכא למיפר כי האורגין נבי הדדי הוו יתבי דא"כ פסי הדדי בחפא פי׳ מניפין זה לזה במפרש שמכסה בו על הירעיה ואקשינן תוב וא׳ ולמא שלוחי הוו משלחי כלומר לא היו יושבין זה כנגד זה אלא זה אחורי זה כדנרסי׳ בפרק המוכר שירות להביאו בענין כרוכין בגם היו שומרין ואתקיף רב אשי ולמא שלוחי הוו משלחי או שמא באלכסון או זה ירעיתו מתוחה לצפון הוה למערב ובהיות כן יתבן להיות קרובין זה להזה ושוב וכי שיאלין היו זה מזה התנני לדה איש איש מבלאכתו אשר המה עושים ממלאכת חבירו ופשיטא הלכך בלא פירוק ואקשי תוב ארבעית וזרק [בר"ה כב"ל] מכלל דמעביר משיטא לן מנא לן דמעביר ד׳ אמות בר"ה היינו אלא מעבירי גמרא גמרי לה וזרק נמי גמרא גמרי לה: מגלת סתרים שהיה כתוב בה אמות מלאכות ס׳ חסר אחת ואם עשאן כולן בהעלם אחת אינו חייב על אחת מהן כלומר אינו חייב אלא ל"ח חטאות שיש אחת בהן שהוא מפטר עליה ונמצא מפקן בכולן ואמר שמואל מקושש מעביר ד׳ אמות בר"ה ה"ג כיון שנפקל נתברר כי המעביר ד׳ אמות ברשות הרבים אינו מן הספיקות אלא ודאי חייב: בפתגיתא תנא הלש היה הוצרך רב אחא אבר מעפר היה כל אחר מאלו אמרתים זו היא הצריכה בלא ספק [דחייב] ור׳ עקיבא שאמר מקושש זה צלפחד נדוד דברי. ופרשה ולא נפר ספי רבי ג"ש זו אלא הוא לעצמו דן זה וקיי"ל אדם דן ג"ש מעצמו ואין אדם דן ג"ש מעצמו ומזמא אחת לפי דכל ג"ש דלא נפרא הוא ליכא למיסמך עלה. ור' עקיבא כיון דלא דות נפרא בדיבה לפיכך נידחת ולא קבלה ממנו. ואף לא עפר שאתרן נצפרע ואי משום דכתיב ויחר אף ה' בם בגויפה בעלמא: נתברר לנו מפסקא קמא דתניתין כי תורק מרה"ר לנה ברה"ר או מרה"י לנה ברה"ר